

Alles kan, alles mag

LANG GELEDEN WAREN de meeste Nederlanders heel tevreden. Bijna iedereen had werk. In hun vrije tijd gingen de mensen op vakantie of keken ze televisie. Toch waren er ook mensen die zich zorgen maakten. Jacob en Hanna bijvoorbeeld, die maakten zich zorgen om hun kinderen. Michiel ging nooit meer naar de kapper. Zijn haar werd wel erg lang! Janneke liep in lange, paarse rokken en luisterde de hele dag naar popmuziek. 'Die jongelui denken alleen maar aan plezier maken,' mopperde vader Jacob. Maar dat was niet waar. Michiel en Janneke maakten zich ook zorgen. Ze vonden dat het niet goed ging met de wereld. Waarom was er oorlog in Vietnam? Waarom stierven er in Afrika zo veel kinderen van de honger? Waarom werd de lucht steeds vuiler? 'De wereld is niet eerlijk,' zei Michiel. 'Ach,' zei Jacob, 'wij zijn maar gewone mensen. Wat kunnen wij daaraan doen?' 'Michiel en ik gaan een winkel beginnen,' vertelde Janneke. 'Daarin verkopen we spullen uit de hele wereld. Dan kunnen de mensen in Afrika ook geld verdienen om eten te kopen.' 'Maar eerst gaan we een paar dagen naar

Rotterdam,' zei Michiel. 'In het Kralingse Bos komt het grootste muziekfestival dat er ooit in ons land werd gehouden. Het duurt wel drie dagen.' Michiel kreeg gelijk: er kwamen meer dan honderduizend jongens en meisjes luisteren naar de muziek. Ze sliepen in slaapzakken op het gras. Michiel lag naast een meisje dat hij meteen heel aardig vond. Ze heette Agnes. 'Zullen we onze slaapzakken aan elkaar ritsen?' vroeg Agnes. 'Ja, dat is een tof idee,' zei Michiel. 'Dan kunnen we nog beter knuffelen.'

Negen maanden later kregen Michiel en Agnes een baby. Ze noemden haar Liesje. Liesje mocht overal mee naartoe: naar de Wereldwinkel, naar popfestivals, en natuurlijk ook mee de straat op als haar vader en moeder gingen protesteren tegen oorlog of honger. Opa Jacob en oma Hanna maakten zich soms zorgen. 'Moeten jullie niet eens trouwen?' vroeg opa. 'Nee, hoor,' zei Michiel lachend. 'Dat is nergens voor nodig.' 'Eet Liesje wel genoeg?' vroeg oma. 'Ze mag zelf weten hoeveel ze eet,' zei Michiel.

'Kijk uit!' riep opa. 'Liesje loopt naar de kachel.'
'Laat haar maar,' zei Agnes. 'Zo komt ze er vanzelf achter dat kachels heet zijn.'

Liesje was een vrolijk kind. Ze ging naar de eerste peuterspeelzaal in het dorp waar ze was geboren. 'Kunnen jullie niet beter zelf voor haar zorgen?' vroeg oma. 'Wij hebben het druk met de Wereldwinkel,' zei Michiel. 'Voor Liesje is het toch juist leuk om naar de peuterspeelzaal te gaan?' zei Agnes. 'Ze leert er met andere kinderen te spelen. Ze kan er fietsen en rondracen in karren zonder dat het gevaarlijk is. Want op de weg wordt het steeds drukker. Buiten spelen wordt gevaarlijk. En al die auto's vervuilen de lucht.'

Kort daarna kwam er een dag dat alle auto's bleven stilstaan. Het was de eerste van zes autoloze zondagen. Alle kinderen speelden buiten, gewoon op de weg. Ook Liesje. Ze reed met haar driewieler midden op de snelweg, waar anders auto's rondraasden. Die avond ging Liesje vroeg naar bed. Zo moe was ze van al dat fietsen geworden. En papa Michiel las een heel hoofdstuk voor uit *Pluk van de Petteflet*, een boek van Annie M.G. Schmidt. 'Weet je wat grappig is, papa?' vroeg Liesje slaperig. 'Nou, vertel eens?' 'In het boek rijdt Pluk gewoon met zijn rode kraanwagentje op de grote weg,' zei Liesje. 'Ja, net als jij vandaag,' zei papa. 'Welterusten.'

En zo... is het echt gebeurd.